

Μετὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην αὐξάνει κατὰ 25—30 γραμμάρια δι' ἡμέρας ἢ ἐν δικσθήματι δέκα ἡμερῶν κατὰ 250—300 γραμμάρια, ἢ 750—900 κατὰ μῆνα.

Πάντοτε ὁσάκις ἢ κατὰστάσις τοῦ ἀρτιγεννήτου ἐμπνέει ἡμῖν ἀμφιβολίας ὑπὸ ἐποψίν ἀναπτύξεως προσδευτικῆς καταφεύγομεν εἰς τὰς μεθοδικὰς ζυγίσεις. Ἐὰν δὲ τὸ βάρος ἐπιμένῃ ἐπαισθητῶς τὸ αὐτὸ ἢ ἐὰν ἡ αὐξήσις δὲν ὑπερβαίνει ποσῶς τὰ δέκα γραμμάρια δι' ἡμέρας, ὀφείλομεν ν' ἀναζητήσωμεν καὶ καταπολεμήσωμεν τὰ αἰτίαι τοῦ κωλύματος τούτου τῆς ἀναπτύξεως. Ἡ ἐξέτασις τῶν κοπράνων ὀδηγεῖ ἐπίσης. Τὸ φυσιολογικὸν τῶν πεπτικῶν λειτουργιῶν, ἐκδηλοῦται διὰ δύο μέχρι τριῶν κενώσεων μαλθικῶν κοπράνων ὁμογενῶν χρυσοειδῶς ὡχρῶν, ὁμοίων πρὸς ὡς ἀνεγκυκωμένα.

Κόπρανα συστάσεως σκληρᾶς, ὁμοίως πρὸς μαστίχην, ἄχροα ἢ χροιαῖς βαθέως πρασινωπῆς, προδίδουσι διατάραξιν τῆς πέψεως.

ΠΕΡΙ ΑΙΓΟΣ

Τὸ γνωστὸν τοῖς πᾶσι τοῦτο μπουκαστικὸν ζῶον, ἢ αἶξ, ἢς χαρακτηριστικὸν εἶνε τὸ πῆδημα, γαλλιστὶ ὀνομάζεται chevre, τουριστὶ δὲ κετοί· ἢ λέξις αἶξ παράγεται κατὰ τινεσ ἐκ τοῦ ῥήματος αἰσσω, ὅπερ σημαίνει: πηδῶ μὲ ὀρμὴν ἢ ἀρσενικὴ αἶξ καλεῖται τράγος, οὔτινος τὸ γένειον καὶ τὰ κέρατά εἰσι μακρότερα τῆς αἰγός, τὸ κρέας τοῦ οὐχὶ πολὺ νόστιμον καὶ ἐκ τῶν τριχῶν του κατασκευάζονται μάλλινα χονδρὰ ὑφάσματα· τὸ ζῶον τοῦτο ἐξουκειοῦται εὐκόλως πρὸς τὸν ἄνθρωπον· δείκνυται δὲ λίαν εὐαίσθητον εἰς τὰς θωπείας, εἶνε ἰσχυρόν, εὐκίνητον καὶ ἰδιότροπον δυσκόλως ὑπακούον εἰς τὸν αἰπὸλον· περιπίπτει δὲ εἰς τινεσ μεταδοτικὰς ἀσθενείας καθ' ὧν ἡ ἀπομόνωσις θεωρεῖται ὡς τὸ σπουδαιότερον ἀντιφάρμακον. Ἡ καλὴ αἶξ, ἢ ἀγέλας αὕτη τοῦ πτωχοῦ, διακρίνεται ἐκ τοῦ ὑψηλοῦ ἀναστήματος, ἐκ τῶν εὐσάρκων μηρῶν, τῶν εὐρέων νώτων, τοῦ ζῶου βλεμματός καὶ τοῦ πλατέος στήθους· ὁμοιάζει δὲ κατὰ πολλὰ πρὸς τὴν ἀνάδα, ἀναρριχᾶται ἐπὶ ἀποτόμων βράχων καὶ κοιμᾶται ἐπὶ ἀπορρώγων· σχεδὸν δὲ πάντα τὰ φυτὰ εἶνε καλὰ δι' αὐτὴν· δὲν φοβεῖται τὴν θερμότητα, οὐδὲ τὴν βροχὴν καὶ τὰς καταγίδας· ὁ μόνος δ' ἄσπονδος ἐχθρὸς τοῦ μαστοφόρου τούτου ζῴου· εἶνε τὸ ψύχος καθ' οὗ ὁ νοήμων κτηνοτρόφος εἶνε ἀνάγκη νὰ κατασκευάζῃ λαμπρὸν ἐπαύλιον καὶ νὰ προσφέρῃ εἰς τὸ αἰπόλιον του τροφήν, κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην, συνισταμένην ἐκ χόρτου, κλάδων ξηρῶν δένδρου, λαχνῶν, γογγυλίων κλπ. Τὸ κρέας, τὸ γάλα, ὁ τυρός, τὸ βούτυρον, τὸ ἀνθόγαλον, τὸ δέρμα, τὸ δξύγαλον καὶ πολλὰ ἄλλα εἰσι χρησιμώτατα καὶ ὠφελυμώτατα εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐν ᾧ ἢ δαπάνη καὶ ὁ κόπος ἀσήμαντα. Εἰς τὸ ὕδωρ, ὅπερ πίνουσι

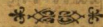
δέον νὰ ρίπτωμεν καὶ ὀλίγον ἄλας· ἢ αἶξ γεννᾷ κατ' ἔτος ἕν, δύο, τρία ἐγίστε δὲ καὶ τέσσαρα ἐρίφια ἢ κνοφορία τῆς εἶνε πεντάμυνος· κατὰ τὸν χρόνον δὲ τοῦτον ἀπαιτεῖται μεγάλη προσοχὴ παρὰ τοῦ κτηνοτρόφου· καὶ τὰ μὲν πρὸς σφαγὴν προσωρισμένα ἐρίφια, θηλάζουσι τριάκοντα ἡμέρας, τὰ δὲ μὴ τοιαῦτα, τεσσαράκοντα· εἶδη δ' αἰγός εἶνε πολλὰ, ὧν ἀξιοσημείωτα ἢ τῆς Angora καὶ ἢ τῆς Cachemire. Ἐν Γαλλίᾳ, τρέφονται πολλὰ εἶδη τοιούτων, πλείστοι δ' ἐνησχολήθησαν πρὸς τελειοποίησιν τῆς τέχνης τῆς αἰγοτροφίας, δι' ὧν προσκτώνται, καὶ ἰδία ἐκ τῆς τυροποιίας, μεγάλα κέρδη. Καὶ ἡμεῖς λοιπὸν οἱ Ἕλληνες ἔχοντες χώραν καταλληλοτάτην δι' αἶγας, ἀνάγκη νὰ σπουδάζωμεν τὸν χαρακτήρα τοῦ ζῴου τούτου, οὔτινος ἢ ὠφέλεια πασιφανεστάτη.

Ἐρ Καρδίτην

X. Γ. ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΟΣ

Ἡ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ

ΥΠΟ ΦΥΣΙΚΗΝ ΕΠΟΨΙΝ

(Συνέχεια τοῦ προηγ. φύλλου καὶ τέλος)

Τὰ ὕδατα τοῦ Ἁγ. Ἰωάννου· αἱ ὑδροφόροι κοιλάδες τοῦ Αἰνίου· τὸ πηγᾶδι τοῦ Ἁγίου· οἱ σεισμοὶ τῆς Κεφαλληνίας.

Δυτικῶς τῆς πόλεως Ληξουρίου, ὀδεύοντες πρὸς τὴν κώμην Δελλαπορτάτα, ἀπαντῶμεν σειρὰν λύφων κλυπτομένων ὑπὸ ἀποκεκρυσταλλωμένης γύψου· παρὰ τὰ ἐρείπια ναοῦ ὑπὸ τὴν ρηθείσαν κώμην, ἀνεκβλίσκει ψυχρὰ θειοκρήνη ἐκ στρωμάτων τῆς πριτογενούς περιόδου, διαχέουσα ἄφθονον ὀσμὴν οὐρίων ὠν. Πέριξ τῆς εἰρημένης κρήνης, ὑπάρχουσι ἀποθέσεις θεῖου, ἔνεκα προφανῶς τῆς ἀποσυνθέσεως τοῦ ὑδροθεῖου αὐτῆς ὑπὸ τοῦ ὀξυγόνου τῆς ἀτμοσφαιρας. Ἡ χημικὴ ἀνάλυσις κατέδειξε τὴν ὑπαρξὴν ὀξυθεικῶν καὶ ἐγγλωρίων ἀλάτων Ἀσβεστίου, Νατρίου καὶ Μαγνησίου· ἐτι δὲ 130 κυβ. ἐκ Ὑδροθεῖου ἀνὰ 1000 κυβ. τοῦ τοιοῦτου ὕδατος, τοῦ ἀποίου αἱ θεραπευτικαὶ ἰδιότητες ἀμιλλώμεναι πρὸς τὰς τῶν Eaux Bonnes τῶν Πυρηναίων, κατέστησαν αὐτὸ γνωστὸν καὶ ἔξω τῆς νήσου, ἐνθ' ἀποστέλλεται κατὰ σπουδαίας ποσότητας. Ἐτεροι ἀλατοῦχοι πηγᾶδι ὑπάρχουσι ἐν Ἀργοστολίῳ, Σάμηκαί ἐν Ἁγ. Κωνσταντίνῳ.

Πρὸς Α τοῦ Ἀργοστολίου παρὰ τὸ ἐκκλησιδίον τοῦ Ἁγ. Ἰωάννου, γνωστὸν ἦτο πρὸ πολλοῦ ὅτι ἀνεβλυσον ἄφθονα ὕδατα, ἀτινα μάλιστα ἐν τεχνιτῇ αὐλακί ρέοντα, ἐχρησίμευον πρὸς κίνησιν τοῦ τροχοῦ ὑδρομύλου τινός, τοῦ ὁποίου καὶ νῦν βλέπομεν τὰ ἐρείπια. Τὰ ὕδατα ταῦτα, ἔγνω νὰ χρησιμοποιήσῃ ὁ δῆμος Ἀργοστολίου διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς πόλεως, ἥτις ἄλλως τε ἐπορίσθη οὐχὶ ἀναξίαν λόγου ποσότητα ὕδατος διακρυγῶς καὶ εὐχύμου, διὰ τῆς ἀνορύξεως ἀρτεσιανῶν φρεάτων. Αἱ πηγᾶδι ἀνεκβλίσκουσι ἀπὸ μαγνησιομυγῶν ἀσβεστολίθων κρυστοκρυσταλλοφυῶν, μετὰ δὲ